



ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа



Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
говорить ЄГОВА
Іса. 43:12

“СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?”

Ісаї 21:11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Wartowa Basbta (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LXII

МІСЯЧНИК

№ 5

Май,

(May)

1934

ЗМІСТ:

ПРИБІЖИЩЕ	67
Опінія	67
Любов грошей	67
Приклади	67
Комерційна релігія	68
Період Ілії	69
Воювання	70
“ОБРАЗОМ ТВОЇМ НАСИЩАТИСЬ”	72
Його прихід	73
Блуд	74
“Пробудження”	75
“Назустріч Господеві”	76
Порядок воскресення	77
Пристосування	78
НАДІЯ ДЕРЕВА	80
Велике дерево	80

© WTB & TJS

“Діти твої навчатиме сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми”. – Ісай 54:13

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі, Датель життя для усіх сотворіннь; що Їегос був початком Його творива й активним слугою в творенні всіх річей; що той Їегос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений у всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чиновником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі і поставив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамовою гріха всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до Божественної природи й вивисив Його понад усія творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу і владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сион, і що Ісус Христос є Головою її і правильним царем світа; що помазані й вірні послідователі Ісуса Христа – се діти Сиону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й привилей є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його замірн взглядом людства, про які навчає Біблія, й нести овочі царства всім, що бажають слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав устанавляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови від владюю Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послухні справедливим законам, будуть привернені і будуть жити вічно на землі.

(Продовження з сторони 80)

землі; він же нехай в залізних та мідяних ланцюгах в траві на полі зрошується небесною росою, і нехай буде з животинами пай його в траві земній. Людське серце возьметься в нього, а дано йому буде серце звиряче, доки не мине над ним сім часів (років)”. – Даниїла 4:7–13

6 Сон Новуходонозора, будучи пророцтвом, котре було записане в книзі Даниїла, мусить колись сповнитися. Позаяк Писання заявляють, що всякі річи написані наперед, були написані, щоби Божі люди могли в терпеливості й в радощах мати надію, і що більше світло прийде при кінці світа, то ми можемо бути певні, що Господь Бог дасть вирозуміння сього пророцтва останкові на землі, і що таке вирозуміння прийде перед Армагедоном. (Римлян 15:4) Бог Єгова переводить події в сповнення сих пророчих видивів і їх не можна зрозуміти аж поки прийде час на вирозуміння їх. Тепер здається, що прийшов властивий час

СЕЙ журнал виходить в тій цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливило систематичне студювання Біблії для всіх своїх читачів і старається о іншу літературу, яко поміч в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших знарядів публичного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії, яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито і безвиїмково стоїть на стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважного і критичного розсліджування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна передплата

Річна передплата в Злучених Державах виносить \$ 1,00, в Канаді й в інших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії і в Полудневій Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба висилати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківний переказ. В Канаді, Англії, Полудневій Африці і Австралії, передплату треба висилати до відділу в тім краю. З інших країв можна висилати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграниці Бюра

British 34 Craven Terrace. London. V, 2. Encland
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian . 7 Beresford Bond. Strathfield, N. S. W., Australia
South African . . . Boston House. Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на ім'я Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть передплатити сей журнал, а щиро бажають його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуємим, але після поштової регули, вони мусять прислати письмєнну аплікацію кожного року.

Увага для передплатників: Посвідку за отриману передплату, чи то нову чи то відновлену, ми не висилаємо, хіба що о се попроситься. Змінєння адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням передплати ми висилаємо карточку-повідомлення в журналі.

Yearly subscription price. \$1.00: Canada and foreign. \$1.50.

Entered as second-class matter July 9. 1924. at the post office at Brooklyn, N. V., under the Act of March 3. 1879.

Єгови для вирозуміння сього пророчого сна відносно “дерева посеред землі”, як про се є записано в четвертій голові Даниїлового пророцтва. Вирозуміння сього прийшло лише в назначенім Богом часі і дає потіху для тих, що люблять Його.

(Дальше буде)

ЧИ ВАША ПРИНУМЕРАТА СКІНЧИЛАСЬ?

Для добра принумераторів “Вартової Башти” тут хочемо пригадати, і сим пояснити, що всяка принумерата виходить автоматично. Машина, котра друкує адреси є так збудована, що коли принумерата кінчиться, тоді вона випадає з лісти автоматично. Один місяць перед скінченням принумерації англійського видання сього журналу, посилаємо повідомлення з журналом і також картку для відновлення принумерації. При закінченні принумерації в чужих мовах, висилаємо повідомлення з посліднім числом. Отже коли отримаєте повідомлення з журналом, то знайте, що ваша принумерата скінчилась. Посвідку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не висилаємо, хіба що о се попроситься.

ВАРТОВА БАШТА

І ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

VOL. LV

Май, 1934

№ 5

ПРИБІЖИЩЕ

(Продовження з минулої “Вартової Башти”)

“Люблю тебе, Господи, сило моя! Господь скеля моя, і ізбавлення моє; мій Бог, моє прибіжище, на него вповатиму. Він щит мій і ріг мого спасення, башта моя висока. Покличу Господа, котрому належить слава, і від ворогів моїх спасуся”. – Псалма 18:1-3

ОПІНІЯ

ДУЖЕ часто той, що зробив угоду з Єговою, є зворушений через опінію висказану про нього через інші люди. Если послідователь Христа бажає угодити людям, то він напевно знайдеться в замішанню й знеохочений. Та людська опінія про інших є зовсім не важна. Але се, що Бог думає про чоловіка, се є найважніше. Признання Єговою се єдина важна річ. Если хтось посвятився цілковито Богу, той не буде знеохочений тим, що другі говорять або думають про нього. Многі бажали затримати “уряд старших” не тому, щоби сим чином служити Богові краще, але щоби їх браття могли високо оцінити їх і чтити. Коли ж Господь недавно відкрив своїм людям, що старші не стають через голосовання але через зріст в Христі, тоді вибори на старших перестали існувати. Опісля декотрі з тих “вибраних старших” спостерегли, що їх браття в зборі не шанують їх так високо, як повинні шанувати, і сей стан ума спричинив жаль для тих, що бажали такої пошани. Хтось може сказати: “Браття мої поставили мене на бік, і не дають мені нагоди промовляти до громади, як се я колись робив, і задля сього я знаходжусь у великім жалі”. Се є цілковито мильний погляд на справу. Радше він повинен сказати: “Чи Господь отворив дорогу мені до служби? І если так, то я радісно обійму сю нагоду, щоби мені угодити Богові”. Коли хтось знає, що він пильно виконує заповіді Божі, і що він має признання Єгови, тоді пошана або непошана, яку інші мають до нього, є зовсім не важна. “Бо що в людей високе, те огида перед Богом”. (Луки 16:15) Причина є ся: Сатана підпринявся відвернути усіх людей від правдивого Бога Єгови, заявляючи, що жадний чоловік не буде цілковито вірний й послухний Богу Єгови; отже шановання або служення якому будь сотворінню є до тієї міри попертям сторони Сатани. Щоби бути безпечним, то треба конечно мати признання від Єгови.

6 Се є небезпечні дні, тому що прийшов кінець світа, і те велике питання про найвисшість мусить вскорі бути поладжене. Лише ті, що люблять Бога Єгову, утечуть і знайдуть цілковите прибіжище в охороні Всемогучого. Ті, що люблять Бога і знахо-

дяться в храмі знають, що всі річи складаються для їх добра. (Римлян 8:28) Ніхто інший не знає цієї потішаючої правди.

ЛЮБОВ ГРОШЕЙ

7 На підставі Божественного авторитету апостол писав: “Корінь бо всього лихого сріблосте”. Гроші є посередництво для мірення вартости і средство для куплення товару. Купець або торговщик є той, хто продає й купує матеріальні річи для самолюбної користи. Те слово гроші не можна обмежити лише до монети або до річи, котру уживається для вимінення або мірення вартости. “Гроші” після вирозуміння Писання, означають те, що мірить особисту користь або що приносить користь для особи. Се може бути золото, або срібло, або признання й честь людей, або набуття сили й впливу над іншими. Хто є порушений бажанням самолюбної користи, той стає скупарем і лакомим; і се противиться духові Божому і є виразом духа Диявола.

ПРИКЛАДИ

8 Адам був самолюбний. Він не любив Бога; інакше він був би послухний Йому. Він не любив Єви, тому що його самолюбне бажання було затримати те, що йому подобалось і що спонукало його самолюбно злучитися із нею в переступі; і для того він не був зведений. Сей факт, що він непослухав Божої заповіді, є безперечним доказом, що він був самолюбним або що йому бракувало любови до Єгови.

9 Люцифер не любив Бога Єгови. Він був самолюбний, скупар й лукавий. (Єремії 51:13) Його самолюбне бажання особистої користи спонукало його до гріха і до дальшого зневаження Всемогучого Бога. Він не боявся Бога Єгови, і тому він навіть не мав початку божественної мудрости. Він визвав Бога Єгову чи Він зможе поставити на землі чоловіка, котрий би остався правдивим до Бога серед лихих обставин, і тому він злющо сказав до Єгови, що чоловік в неволі буде проклинати Бога в лице. Єгова позволив Сатані спробувати свою силу у виконанні його гордого визову, і Його головна ціль в сім була, щоби оправдати святе ім'я Єгови перед усіма сотворіннями. Оже всі мусять мати нагоду

пізнати Єгови.

10 Се було сріблюбство, або те, що зодото представляє, що дало почин Сатані ступити на злу дорогу. Сатана зачав робити торгівлю з роду людського задля своєї особистої користі, і тому се було почином і корінем зла. Він предвидів, що із жерела совершенного чоловіка й жінки вирине море людських сотворінь, і тому він рішив ужити їх для своєї особистої користі; для того він зробив торгівлю з роду людського. Коли людство розмножилось, Сатана вивів із того символічного моря людських сотворінь злу і звірячу організацію, через котру від того часу він володів світом. У своїй організації він відзначив три елементи, а іменно, комерцію, релігію і політику; і через сю організацію, котра є комерційною, Сатана наповнив землю насильством.

КОМЕРЦІЙНА РЕЛІГІЯ

11 Усі релігійні організації у світі є комерційні і задля цієї причини, що всі організації є сотворені й підтримані для особистої користі Сатани і своїх зведених послідователів і щоби відвернути людей від Бога Єгови. Почавши на рівнині Синеяр, Сатана зорганізував релігію для виразної цілі, котрою була самолюбна користь Сатани і його людей, а се, щоби відвернути чоловіка від Бога. (1 Мойсея 11:1–9) Релігія сього світа є комерційна, тому що вона є головним средством Сатани в торгівлі тілом і кровю людською. Самолюбство, або любов себе і наживи, запровадило людей в Синеяр у сатанську лапку. Від того часу аж до тепер кожда релігія в світі, без względu яке ім'я вона має, була зорганізована й підтримувана для самолюбної користі сотворінь, і для того всі ці релігії є комерційним знарядом в руках Сатани. Се знову попирає факт, що “сріблюбство (самолюбна нажива) є коренем всякого лиха”.

12 Бажання самолюбної користі, або сріблюбство, наповнило землю беззаконням. Коли Бог сотворив Люцифера і зробив його сторожом над чоловіком, Люцифер тоді був совершенним аж поки беззаконня не увійшло в його ум. Те беззаконня було любов срібла або самолюбної наживи; і він виконував свій плян через купецькі й торговельні средства. Бог через свого пророка записав сю історію сими словами: “Без хибни були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж докіль не знайшлось у тобі беззаконності. Та через розлоге купецтво твоє сповнилось внаву твоє несправедністю, і ти согрішив. Тим то скинув я тебе, як нечистого, з Божої гори, вигнав тебе, ти херувиме осяйний, посеред огнистого каміння. Через безліч провин твоїх, через несправедну наживу твою в купецтві, опоганив єси святощі твої, і я виведу з посеред тебе огонь, а він пожере, тебе, й оберну тебе в попелище перед очима всіх, що поглядатитуть на тебе”. (Езекиїла 28:15,16,18) Замість Люцифер мав показати любов до Єгови, то його самолюбне бажання наживи або любов до грошей порушили його до чинности.

13 Святощі Люцифера, невидимі й видимі для

людського ока, він опоганив через злі діла спонукані через його бажання самолюбної наживи. Він торгував ангелами і людьми, і сим він наповнив свою організацію лукавством і знеславив ім'я Бога Єгови; а се все він зробив задля свого бажання самолюбної наживи.

ПЕРЕСТУП

14 Всякі переступи на землі можна властиво приписати комерційній релігії, тому що всі релігії світа були ужиті для самолюбної користі сотворінь, але ані одна з них для слави Єгового ім'я. Деб то комерція не пійшла, то з нею співтоваришила форма релігії, котра надавала святочний погляд або заслону, із-за котрої Сатана оперував. Розуміється, Єгова предвидів, що єдине безпеченство для Його вибраного народу Ізраїля було любити Його. Для того Він дав заповідь: “І мусиш любити Господа, Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю і всією силою твоєю”. (5 Мойсея 6:5) Єсли б вони були послухні сій заповіді, ті люди були б безпечні.

15 Старинне місто Тир було великою твердиною моря, себто, сильною комерційною організацією, що контролювала торгівлю між людьми землі, на морю як і на суші. (Ісаї 23:4) Цар Тирський представляв особисто Диявола, під-час, коли князі Тирські символічно представляли земних проводарів в сатанській видимій організації. Вибрані люди Єгови, ізраїльтяни, замість остатися правдивими й вірними до Бога Єгови і до їх угоди з Ним, то вони відпали від Бога й пійшли дорогою комерційного Тира, і се вони зробили задля самолюбної наживи. Навіть до сього дня Жиди є найбільшими купцями на землі, і ся то самолюбна нажива провадить їх сим напрямом і спричиняє, що вони відкидають Єгову й Його слово. Відвернення Жидів від Єгови й звернення до Диявола стягнуло велику недолю на них і на інших.

16 У своїм часі Ісус Христос прийшов на землю яко слуга Єгови й великий свідок Всемогучого, і щоби бути оправдателем Єгового ім'я. Він навчав Жидів і установив між ними правдиве почитання Бога Єгови. Жиди, замість прийняти Сина Божого в властивий спосіб, то вони кинули на Нього велику зневагу і надужиття й на Його вірних апостолів, і чинячи се, вони були порушені до сього бажанням самолюбної наживи. Сатана запровадив їх у самолюбство й відвернув їх цілковито від Бога й їх угоди.

17 За днів апостолів нікого не називали папою, але всі, що вірно служили Богу і Його любому Синові, признавали Ісуса Христа яко Голову над церквою, котра є Його тіло. (Ефесян 1:22,23) Роки по відході апостолів була зорганізована релігія, котра фальшиво була названа “християнською релігією”, або “християнською церквою”, і тоді несовершенного чоловіка зроблено її головою і названо його “папою” або “отцем”, на супереч Писанню; і ся організація називає себе найбільшою релігійною організацією яка коли існувала на землі. Папська або

католицька релігія не була зорганізована ані підтримана для того, щоби віддати честь і славу імені Богу Єгови, але лише для самолюбної користи сотворінь. Її провідники хваляться, що члени її числяться міліонами. Вона числить своїх членів і майно, котрі вона отримала на підставі “побожности”. Папська релігія всякого часу була й є комерційним знарядом Сатани, через котру він наповнив землю великим насильством, і се було зроблено через її срібололюбство й бажання самолюбної наживи. Жорстоке і лукаве переслідування інших, гідка й зловна інквізиція, і богохульна хвальба провідників в тій організації, є доказом лукавства, переступу і крайнього самолюбства.

18 Пізніше на сцену вийшла інша організація, котра прибрала ім'я Бога й Христа, і була названа “протестанською релігією”. Без взглядно як забагато щирх людей було в тій організації, вона ніколи не була ужита на славу й честь ім'я Бога Єгови, але всегда для самолюбної цілі й наживи. Подібно як папство, вона научала й навчає людей, що Бог Єгова приготував озеро палаючого огню, в котрім Він буде мучити міліони своїх сотворінь, але що ті, що вірують в Христа й прилучаться до протестанської церкви, утечуть від вічних мук і знайдуть життя в небі. Такі науки є самолюбні, тому що вони указують лише на добро сотворінь. В них нічого нема для слави і оправдання Сотворителя. Протівно, такі науки як повисше згадані, є зневажаючі для Божого святого імени і відвертають чесних людей від Нього. Сатана ужив католицьких і протестанських церковних організацій, щоби наповнити землю насильством й гнобленням, і корінь всього сього беззаконства було й є срібололюбство і бажання особистої наживи. Ті многі війни, які провадилися між католиками і протестантами не були вимірені на честь ім'я Єгови, але на самолюбну користь сотворінь.

ПЕРІОД ІЛІЇ

19 Від 1874 року і до 1918 року сей час знаний між людьми Божими як “період церкви, представлений через Ілію”. В тім періоді часу правдиві послідователі Ісуса Христа научали головнот сі науки: “Нема місця вічних мук; викуп для всіх був зроблений через проляття крові Ісуса Христа; і відродження мас народів до совершенности на землі.” Але завважте, що ім'я Ісуса було більше возвеличене чим ім'я Єгови і науки, які були поставлені наперед, були більше для користи сотворіння. Окрім повисше згаданої науки, котра розуміється є правдива, була возвеличена наука: Що Бог вибирає свою церкву з між людей, котра у своїм часі буде високо винагороджена через безсмертність і царювання з Христом Ісусом в цілі благословення всіх родів землі. Се було возвеличено для користи сотворінь і до того степеня було самолюбством. Над ім'ям Бога Єгови і оправданням Його навіть не застановлялись тоді. Наслідки були, що в тім періоді часу появились дві клясі людей, котрі жили разом і називали себе слугами Бога й Христа. Одна із тих кляс робила натиск на важність “вироблення характеру”, уважаю

чи, що се буде велика користь і тим самим побожністю, тому що се запевнить такий одиниці місце в небі. Знов та друга кляса, смирна й покірна, складалась із тих, що бажали служити Богу й Христу і робити із цілою силою те, що їх руки знайдуть до виконання, бажавши лише приподобатися Господеві; і хотя й сі також гляділи до місця в небі, що було властивим, то однак їх головним бажанням було служити Єгови й Ісусу Христу.

СУДНИЙ ДЕНЬ

20 Тепер Божі люди зрозуміли, що в 1918 році Ісус Христос, великий Суддя і езекутивний чиновник Єгови, прийшов да храму чинити суд. Тоді сі дві клясі зачали об'являтися, а іменно, кляса, що була самолюбна, з котрої скоро розвинувся “лукавий слуга”; і та друга кляса, будучи порушена несамолюбним бажанням служити Богу й Його царстві, і з котрої Ісус сформував “вірного й розумного слугу”. Сій то вірній клясі Господь припоручив своє свідоцтво на землі, і запросив її увійти в Його радість, котрою то радістю є оправдання ім'я Єгови.

21 Слова Ісуса Христа всякого часу були висказані на славу імени Єгови. Коли Він був на землі, Він відмовився говорити про що небудь інше, лише яко знаряд свого Отця, і на честь Його імени. Його науки всякого часу були побожні, себто, всякого часу оправдували Боже Слово й ім'я, що значить напрям цілковитої праведности. Ті, що під час періоду церкви Ілїї називали себе послідователями Ісуса Христа і учителями правди й котрі були порушені самолюбством, як наприклад виробленням характеру й честю між людьми, тепер цілковито відкинули науку про прихід Ісуса Христа до храму в 1918 році. Вони кажуть, що “вірний й розумний слуга” се один чоловік, і вони воліли йти за наукою одного чоловіка чим взятись за слово Боже, як се Він відкривав своїм людям. Вони любуються в строгій критиці останка, і противляться роботі Господньому слугі клясі, котра доручує вість царства і тому виразно спротивляються словам Ісуса, що ся євангелія царства мусить проповідуватися во свідоцтво всім народам. (Маттея 24:14) Вони гордяться тим, чого вони навчилися перед 1916 роком, і дальше любуються питанням про хронологію, виробленням характеру, і важністю своєю в сім, як вони помагатимуть Єгови управляти вселенною, уважаючи, що їх самолюбна користь і особисті здобутки, включаючи такі річи, як покора й тихість, “добрі слова й красна мова”, побожний вигляд, є “побожністю”. Очевидно вони є порушені самолюбним бажанням о самолюбну користь радше, чим бажанням мати часть в оправданню Єгового ім'я. Те самолюбне бажання особистої користи робить всі релігії і визнання релігійні комерційною річчю. Отже факти як і Писання показують, що релігія сього світа є комерційним знарядом в руках Сатани для зневаження Єгови і відвернення людей від Нього.

22 Вже за часів апостолів являвся дух самолюбства; а в теперішнім часі дух самолюбства виринає більше чим коли будь вперед, відносно чого апостол

писав: “Коли ж хто інше вчить і не приступає до здорових слів Господа нашого Ісуса Христа і до науки побожної, той розгордився, нічого не знаючи, а нездужаючи змаганнями та суперечкою, від чого буває зависть, сварка, поговори, лукаві думки, пусті розмови людей попсованого розуму, що втратили правду і думають, що благочесте – надбанне. Відступай від таких”. (1 Тимотея 6:3–5) Сі слова апостола відносилися до часу, коли вони були написані, але тепер вони промовляють іще з більшою силою чим тоді.

23 У повисшім тексті апостол радить всім, що бажать угодити Богові й знайти цілковите прибіжище в Нім, що вони мусять відлучитися від усіх, котрі порушені бажанням отримати самолюбну користь, без ріжниць, чи ся самолюбна користь буде нагромадження земного майна, або сили, або користі, яка приходить із похвали, пошани, признання від людей, і що дає йому славу між людьми. Отже апостол виразно тут указує, що хто отримає Боже признання й знайде в Його імені цілковиту утечу, той мусить відділитися від усіх тих, що ходять самолюбними дорогами; і так вірні назначають себе, як свідки Єгови й є предметом нападу ворога.

24 Потім як Господь відкрив своїм людям, що очищення святині значить усунення всіх, що визнають Його ім'я, але котрі поводяться самолюбно, то й тоді ще виходять одиниці, котрі наполягають, що вони повинні бути вибрані за старших у зборі, й щоби їм дозволено хвалитися їх особистими чеснотами перед їх братами у зборі. Вони вважають, що се є користю для них дістати признання від збору через голосовання на них і сим дістати лучшу позицію. Вони вважають таку користь яко доказ “благочестя”. Апостол виразно заперечує, що особиста користь коли-будь є побожністю. Тоді він додає: “Велике ж (таки) надбанне благочесте з самодовольством”. – 1 Тимотея 6:6

25 “Побожність” значить бути цілковито й всеціло відданим справі євангелії, ціль котрої є оправдання святого Єгового ім'я. Если дитина Божа посвятить себе в послушенстві до Божих приказів ділові, котре оправдує ім'я Всевишнього, і коли вона робить се несамолюбно, і если вона задоволена із того, що Господь дав їй, тоді для неї се **ВЕЛИКА КОРИСТЬ**, тому що таким Єгова обіцяв прибіжище в часі неволі, а при кінці–участь у благословенствах вічного життя. Хто ж шукає сих річей із самолюбної точки погляду, той не подобається Богу, але хто несамолюбно старається угодити Богові, той отримає благословенства Єгови.

ЗЛО

26 Отже, що є коренем всього лиха або беззаконня? Богодухновенний писатель відповідає: “Корінь бо всього лихого сріблoloлюбство; котрого інші бажачи, заблудили од віри, і себе прибили многими муками”. (1Тимотея 6:10) Те, що задовольє бажання особистої користі, є коренем всякого лиха. Тепер коли поглянемо назад на історію людського роду,

ми бачимо, що слова апостола відносяться до всіх, тих, що самолюбно стали в опозиції до відкритого заміру Єгови. Хто із сотворінь ігнорує Сотворителем і йде напрямом, котрий він надіється принесе йому особисту користь, такий йде злим напрямом.

27 Бажання персональної наживи є спокусою й лапкою, наслідок чого часто приносить знищення. Коли якийсь чоловік є покликаний Господом Богом і дістав місце в Його службі, такий отримав велику ласку з рук Єгови. Він є в угоді чинити волю Божу, що значить, що він повинен уживати свої сили в службі Всевишнього. Если ж він є порушений о більші особисті вигоди для себе або інших, і, будучи свідомий сього бажання, полишить службу Господню і займеться світським діловоцтвом і підприємством, тоді він прямо йде в тенети ворога, наслідок чого часто буває, хто возьме такий напрям, що він “утопиться в морю”. Слово “море” значить народи землі відчужені від Бога, котрі підтримують організацію Сатани; і если хтось добровільно лишає службу Господню, приписану йому Господом, і вернеться до торговельного заняття в сатанській організації, то він напевно “утопиться в морю”. Про сю то клясу сказано, що вона не буде пробуджена аж при кінці “тисяч років”. (Одкриття 20:13) Те, що є коренем всякого зла й злих наслідків для тих, що колись зачали служити Богові, є “сріблoloлюбство”, себто, бажання, самолюбної наживи, без взгляду, яка та нажива може бути. Если правда знайде чоловіка з обов'язком в його руках підтримувати його родину через комерційне заняття, тоді він є оправданий позіс-тати в тій позиції, если зін не може в лучший спосіб постаратись прилично й чесно о конечні річі для тих, що залежать від нього. (1 Коринтян 7:20; Римлян 12:17; 1 Тимотея 5:8) Але если Господь постарється для нього і його родини о средство для життя і в той самий час дасть йому позицію в службі Господній, тоді бути вірним Господеві значить, що він мусить остатися непохитним в службі Господній й він не може брати іншого напрямку, щоби задоволити свої самолюбні бажання.

ВОЮВАННЯ

27 Останок Божих людей на землі, котрий становить “вірного й розумного слугу” клясу, мусять проповідувати євангелію, тому що вони отримали сей привилей від Господа. Для сієї причини Сатана йде воювати проти останка й шукає їх знищення. (Одкриття 12:17) Се є дальшим доказом, що свідки Єгови мають признання від Господа Бога і що всі релігії, релігійні робітники і інші агенти, що противляться роботі свідків Єгови в даванню свідоцтва о царстві, є комерційними організаціями і є підтримані звод-ничим впливом і під кермою Сатани для зневаження ім'я Єгови і відвернення людей від Бога. Тепер факти усувають всякий сумнів, що папська релігійна система, протестанські релігійні організації, “лукавий слуга” кляса, або “чоловік гріха” і всі інші інституції сатанської комерційної організації, є в змові проти Єгового “вірного слуги” кляси. Диявол

знає, що “вірний слуга” кляса є Божими представителями і будучими членами Єгового нового народу. Для того Сатана старається перешкодити їм стати-ся народом. Се було предсказано пророком Єгови в сих словах: “Бо ось, вороги твої розбуялись, і нена-видники твої підносять голову. Зрадливо змовля-ються проти народу твого, і нараджуються проти тих, що бережеш їх. Кажуть: Ходім, знищемо їх, щоб не були вже народом, щоб ніхто не згадував більше ім’я Ізраїля! Вони бо радили раду однодушно, зро-били змову проти тебе”. (Псальма 83:2–5) В сій лу-кавій змові провадить Гог, головний агент Сатани, і з часом та змова мусить упасти. Єгова дав своє слово, що Сатана, котрий через свою грішну торго-влю наповнив землю насильством, разом із всіма його агентами або організаціями, упаде в битві ве-ликого дня Всемогучого Бога. Насильство відкри-лося проти свідків Єгови в теперішнім часі через злучені сили Сатани, але вірні не будуть знеохочені. Противно, се є знак погибелі для ворога, а для вір-них знак спасення й повної охорони із рук Бога Єгови. – Филипян 1:28,29

29 Переслідування свідків Єгови головню вико-нується в тих краях, що називають себе християнськими, через організації й людей, що признають себе за послідователів Христа. Чому ж, тоді Єгова позволяв на переслідування своїх вірних людей? Очевидно, що на се є дві окремі й виразні причини: перша, щоби дати противникам Божого царства нагоду назначити й пізнати себе, як Егуй спричинив, що приклонники Баала дали себе пізнати; а друга причина є та, що таке переслідування дає нагоду свідкам Єгови доказати їх любов і цілковиту посвяту Єгові. Ісус Христос, Голова помазанників, терпів докір від грішників, і рівно ж вірний останок мусить так терпіти. Інакше вони не можуть мати часті в оправданню Його ім’я і в виконанню замі-рів Єгови. – 2 Тимотея 2:11,12

30 Се питання є спірне і тепер воно мусить бути полагожене. Єгова відбудував Сион, і тепер Він заявив, що війна провадиться й мусить поступати аж до кінця. “Не вмовкну я ради Сиона, Не втихну задля Єрусалиму, аж докіль, як сьвітло заблісне справедливність його, а спасення Його—як горючий сьвітільник”. (Ісаї 62:1) Ся боротьба спричиняє, що рід людський розділюється: одні стають по сто-роні Бога, а інші стають проти Бога, і сі місця вони мають забрати перед Армагедоном. Се в теперішнім часі, що слова Єгови відносяться до вірного остан-ка, а іменно: “І будеш наче корона в руці Господа, наче царський вінець—в долоні Бога твого”. (Ісаї 62: 3) Царство небесне прийшло, тому що Ісус Хри-стос зачав своє царювання. Ті з останка, що ще на землі, мусять сподіватися клопоту, тому що є напи-сано: “Многими муками треба нам увійти в царство Боже”. (Дії ап. 14:22) Але той, що возьме ім’я Єгови і докаже свою любов до Нього через радісне спов-нення Його заповідей, не впаде, але дістане перемогу через Христа. Честю свого імені Єгова наділив громаду храму, над котрим Ісус Христос є Головою,

і всім таким “ім’я Єгови є сильною твердиною, у котру праведник утіче й є безпечний”. Се значить, що обітниця прибіжища й охорони є дана помазан-никам і що та безпека є в імені Єгови. Його дорогі обітниці є головню написані для потіхи останка, і між тими обітницями слова пророка відносяться до останка, а іменно: “Хто під покровом Всевишнього, той буде в тіні Всемогучого. Я кажу до Господа: Ти моя пристань і твердиня, мій Бог, на його вповати буду. Ти бо Господа, Всевишнього, мою пристань, взяв собі за оселю. Так, не постигне тебе жадне не-щастє, і жадне лихо не приблизиться до шатра тво-го: Бо він ангелам своїм звелить над тобою, берегти тебе на всіх дорогах твоїх”. – Псальма 91:1,2,9–11

ЙОНАДАБ

31 Люди доброї волі тепер на землі, котрі бажають знати й слухати Бога, були представлені через Йо-надаба, котрий співтоваришив з Егуйом, щоби він міг пригланутися ревності Егуя до Єгови. Се, що Йонадаб їхав з Егуйом в його колесниці представ-ляє факт, що Йонадаб кляса тепер прилучиться до організації Єгови і сим дасть себе пізнати, що вона по стороні Єгови. (2 Царів 10:15,16) Йонадаб не був ізраїльтянином. Він походив від Рехабенка з Кенітів з покоління Мідіяннів, котрі то люди увійшли в зем-лю Канаан з ізраїльтянами. Для них почитання Диявола було гидотою. Вони показали много біль-ше ревності й віри до Бога чим многі визнані ізра-їльтяни, і се представляло, що нинішні люди доброї волі мають більше віри в Бога чим визнані одиниці в так званих “християнських” організаціях. (Єремії 35:2–16) Вірність і посвята свідків Єгови в доручу-ванню свідоцтва про царство є почасти для користи кляси Йонадаба, і їх повинно запроситися, щоби вони прилучилися до роботи в проголошенню ім’я Єгови. Памятайте слова Ісуса: “Хто чує, нехай ка-же: Прийди!” (Одкриття 22:17) Коли ті з кляси Йо-надаба бажають взяти участь в несенню свідоцтва о правді, заохочуйте їх до сього діла.

32 Давид був типом на помазанника Єгови, в кот-рім є включений вірний останок. Він воював воро-гів Божих, і Бог дав йому перемогу над ворогами. У тім він представляв Ісуса Христа, великого Воєво-ду, котрий вскорі піде до остаточної боротьби з ворогом і дістане цілковиту перемогу. Проти Давида й його слуг виступали великани, котрих Давид і його слуги знищили. Останній із тих великанів був “чо-ловяга, що мав на руках і на ногах по шість пучок, всіх двацять чотири”. (2 Самуїла 21:20) Той вели-кан символічно представляв Сатану й його несо-вершенну організацію, котра тепер йде походом проти помазанників Єгови, наслідок чого буде зни-щення ворога, так як і той великан був знищений. Вісімнадцята Псальма є пісня о перемоді, вчислюючи перше змагання ворога знищити Божих пома-занників, а опісля про охорону Єгови і визволення тих, що люблять Його. Помазанникам дано зрозу-міти сю Псальму нім та велика битва відбудеться, і для того помазаний останок співає: “В тісноті моїй

заквилив я до Господа, і благав Бога мого; він почув з храму свого голос мій, і благання моє дійшло до слуху його. Захиталась тоді і задрожала земля, тремтіли підвалини гір хитались, бо запалав він гнівом. Бухнув дим із ніздер його, і вогонь пожираючий посипався із уст його, угле паляще бурхало з него. Нахилив небеса, і спустився на землю, і стала чорна хмара під ногами його. І возівши на херувима, прилетів, і вознісся на крилах вітряних". (Псалма 18:6–10) Та пророча пісня показує визволення помазаників із рук ворога й чому Єгова уживає свої сили в їх користь: "Віддав мені Господь по правді моїй, по чистоті рук моїх нагородив мене. Бо державсь я на дорозі Господній, і не відступив, як безбожний, від Бога мого". – Псалма 18:20,21

33 Руки помазаників не можуть остатися чистими jeśli вони дотикнуться нечистої річи, себто, сатанської організації. Між Господніми людьми а сатанською організацією не може бути нічого спільного. Свідки Єгови є Божий нарід, взятий для Його ім'я, і вони мусять остатися правдиві й вірні Його імені. Їх любов до Нього не може бути обмежена. Вони мусять віддати Єгові всю свою лю-

бов. Ось так апостол виражується про себе і про своїх братів, котрі є посвячені Єгові: "Яко ж писано: Задля тебе вбивають нас увесь день, полічено нас як овечок на заріз. Та у всьому тому ми побіждаємо через Возлюбившого нас. Упевнився бо я, що ні – смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні сили, ні теперішнє, ні будуче, ні висота, ні глибина, ні інше яке твориво не зможе нас розлучити від любови Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашім". – Римлян 8:36–39

34 Нехай же свідки Єгови будуть одважні й далше, радуються без вигляду на всі переслідування й клопоти завдані їм, пам'ятаючи всегда, що вони є слугами Всевишнього Бога і що Він є їх прибіжцем. Ті, що хоронять сю одну велику заповідь тепер є певні що вони знайдуть у Нім повну охорону: "Нема над Бога ізрайлевого, що несеться на небесах тобі на поміч, і в славі своїй на облаках. Твоя пристань Бог Предвічний, і ти на руках Його вічних; і Він жене ворогів твоїх перед тобою і рече: Нищ їх!" (5 Мойсея 33:26,27) Побіда буде по стороні Єгови й Його любого Сина, і ті, що тепер є вірні, побачуть її і будуть радуватися.

“ОБРАЗОМ ТВОЇМ НАСИЩАТИСЬ”

(Переложено з англійської Вартової Башти з 15 січня, 1934 року)

“А я в правді дивитимусь на лице твоє: пробудившись, буду образом твоїм насищатись”. – Псалма 17:15

ЄГОВА порушив Давида написати сю псалму, скотра здається тепер є пророцтвом, яке бодай почасті сповнилось. З довірем можна було надіятись, що ся псалма буде бодай почасті сповнена коли останок буде ще на землі, тому що останкові дано запевнення, що “скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння та утішення (з) писання мали надію”. (Римлян 15:4) Ті річи були написані, щоби їх зрозуміли головню посвячені Господеві, котрі будуть жити на землі при кінці світа. Той час уже прийшов. – 1 Коринтян 10:11

2 Найбільша річ, на яку Християнин надіється, буде здійснена аж по закінченню його земної подорожі. Для сієї причини вірний слуга Єгови, апостол, писав: “Бажаємо ж, щоб кожен з вас являв так само старання про тверду надію аж до кінця”. (Жидів 6:11) Тією великою надією є, що сотворіння може отримати вічне життя в духовім організмі, бути учасником Христового воскресення, і сим чином бути “подібним Йому” і бути на віки в ласці й в службі Бога Єгови. (1 Йоана 3:2; Тита 1:2; Филиппян 3:10,11) Ось така то надія поставлена перед нас, “котру маємо, яко якор душі, тверду і певну, і входить вона у саму середину за завісою, куди предтеча про нас увійшов Ісус, по чину Мелхиседековому”. (Жидів 6:18–20) Вінець життя є даний лише тим, котрі є вірні аж до смерті. (Одкриття 2:10; 2 Тимотея 4:8) Отже виходить, що jeśli такі

пророцтва, як сімнацяті псалми, не сповнилися й не були зрозумілими останком під час їх побуту на землі, тоді вони і не можуть дати потіхи останкові на землі, щоби зміцнити ту велику надію безсмертності. Задля сієї причини не було б нагоди дати надії для тих, що вже вповні отримали ту найвищу річ, на котру вони могли надіятись. Ся одна річ, у світлі повисших Писань, показує, що ті пророцтва останком буде розуміти під час його побуту в організмі тіла.

3 Те правило здається є розумне й певне, що пророцтва не можна зрозуміти аж коли воно сповняється або аж сповниться. Єгова пояснює свої значіння сих пророцтв у своїм часі, і здогади людські не можуть висвітити правдивого значіння пророцтв. Се правда, що бажання, щоби сі річи сповнилися, спонукують до пристусовання певних річей до пророцтв. Однак таке правило не є безпечне. Коли Господь переведе події, що пасують до пророцтва, тоді ми знаємо, що те пророцтво сповнилось.

4 Роками послідувателі Ісуса Христа думали, що вони розуміли пророчі слова Псалми 17:15, і що слова сього тексту сповняються на кожному членові, що йде за Христом, коли то кождий вірний член є благословенний, ставшися учасником першого воскресення. Інакше сказати, думка була, що те пророцтво не сповниться аж прийде переміна в воскресенню на подібє нашого Господа і Спасите-

ля Ісуса Христа. Але чи се властиве пояснення й виробуміння пророцтва? Здається, що се зовсім не розумно так заключати. В часі періоду церкви представленого через Ілію многі посвячені були приведені до пізнання й служення Господеві, і сі вірні пристосовували се пророцтво до воскресення членів тіла Христового і вповали на нього яко на средство потіхи.

5 Ми часто співали пісню 113 в Співанику і думали, що її слова упираються на п'ятнадцятім верші сімнадцятій Псалми. Між іншими річами в тій поезії або пісні знаходяться от сі слова: "Коли на подобіє Твоє, Господи, пробуджений з мертвих буду, тоді образом Твоїм насищуся і кайдани тіла пірву!" (Англійський Співаник) Діти Господні співали сю пісню з ревности й радости, уявляючи собі час, коли вони позбудуться тяжкого тілесного організму й будуть подібні Господу Ісусу в славі. Ось так вони висказали своє невдоволення із обставин, у котрих Господь поставив їх і виглядали часу, коли вони умруть і підуть до неба. Без сумніву, ся пісня послужила на те, щоб звернути ум на якийсь час на уявлену радість великого воскресення; але тепер здається, що се не є правдиве значіння тієї псалми, котру Єгова велів Давидові написати, і таке пояснення не віддає чести Богу Єгови.

6 Се правда, що цілковита й славна злука членів з Ісусом Христом в присутности Єгови є великим бажанням і надією помазанників, але святе Писання було написане для науки тих, що живуть на землі і нім вони дістануться до сього славного стану. Виглядати з радісним передчуттям воскресення і цілковитого з'єднання з Ісусом Христом в небі й в присутности Єгови—се улюблене бажання, котре повинно знаходитися в серці кожного в Христі Ісусі. Та позаяк се бажання не може здійснитися тут в тілі, тому се бажання не є доказом, що повисше згадана псалма відноситься й сповниться в воскресенню.

7 Тому що Давид написав сю псалму, отже з сього висновували думку, що се є відкриття Давидового бажання бути вільним від всякого обтяження, й бажання воскреснути яко досконале людське сотворіння. Але таке заключення здається не попирають жадні Писання. Ми знаємо, що надію воскресення мали вірні старинні мужі і що многі з них помирали в тій надії. (Жидів 11:13) Але Писання в Старім Завіті не зазначають, хто мав таку надію. Лише в Новім Завіті є зазначено про надію, яку мали сі вірні люди о лучшім воскресенню. Старий Завіт говорить дуже мало про воскресення з мертвих. Сей брак відношення в Старім Завіті до воскресення з мертвих є переконуючим доказом, що слова в Псалмі 17:15 заледво чи відносяться до воскресення з мертвих. Не можна сподіватися, що би старинні вірні пророки мали надію воскресення на подобіє Ісуса Христа, тому що та тайна не була відкрита їм, але була захована від них і перше об'явлена вірним послідувачам Ісуса Христа. (Колосян 1:26,27) Окрім сього є виразно зазначено,

що пророцтва не були написані для користи вірних людей в стариннім часі, але для користи останка на землі при кінці світа. Докази є надто великі, що се пророцтво сповниться в теперішнім часі.

ЙОГО ПРИХІД

8 Ним Ісус лишив своїх учеників, то Він зробив натиск на одну велику правду, котру вони всегда мали на умі, а та правда була відносно Його повороту або другого приходу. Ісус сказав до них: "Йду наготовити місце вам. І, як піду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були". (Йоана 14:2,3) Питання апостолів є дальшим і безперечним доказом, що другий прихід Господа для них був найважніший і зробив найбільший натиск на їх ум. Ісус не сказав, що Він приготує місце і тоді піде по своїх вірних послідувачів, але Він сказав: "Знов прийду й прийму вас до себе". Між многими річами апостол Павло писав до церкви от сі слова: "Ми ожидаємо приходу Господа нашого Ісуса Христа". (1 Коринтян 1:7) "Яка бо нам надія, або радість, або вінець похвали? Чи ж й не ви ж перед Господом нашим Ісусом Христом у приході Його?" (1 Солунян 2:19) "Щоб утвердити серця ваші непорочні в святості перед Богом, Отцем нашим у прихід Господа нашого Ісуса Христа з усіма святими Його". (1 Солунян 3:13) Дальше, один з апостолів сказав: "Терпіть же оце, браттє моє, аж до приходу Господнього". (Якова 5: 7) "Не за байками бо, хитро придуманими, йдучи, об'явили ми вам силу і прихід Господа Ісуса Христа, а будши самовидцями величчя Його". (2 Петра 1:16) До сього свідцтва є додані слова: "Так, діточки, пробувайте в Ньому, щоб, коли явиться, була у нас одвага. і не осоромились перед Ним при Його приході". (1 Йоана 2:28) Певно, що ніхто не буде соромитись Його в часі першого воскресення, але, після слів сього наведеного тексту, то певно, що можна буде соромитися в часі приходу Господа, й факти показують, що декотрі осоромилися і дальше соромляться.

9 Недовго по смерті апостолів повстала організація так звана "християнство" і котра то організація скоро зачала научати, що кождий, хто умре, піде до одного з трьох місць, т. є., до чистилища, пекла або неба. Ми тепер знаємо, що такі великі блуди як сі й подібні їм, були продуктом сатанського впливу над людьми й що декотрі із них ясно заперечують святе Писання. Під час періоду церкви, представленого через Ілію, многі вірні виїшли з вавилонської системи так званої "зороване християнство", і з конечности винесли з собою деякі блуди з тієї системи, що було представлено через "замазану одежу". Се є безперечний факт, що в часі періоду церкви, представленого через Ілію, коли браття зійшлися разом, то вони розмовляли про другий прихід Господа, але не багато говорили про радість Його приходу, і про стрічу з Ним. На всіх таких зібраннях браття головню робили натиск, що кождий повинен пильно старатися приготувати себе, щоби він був гідний бути забра-

ний до неба.

10 Тоді прийшло велике одкриття правди, котра була захована через довгий час; однак між всіма річями над якими застановлялися браття в часі періоду церкви, представленого через Ілію, то особисте вироблення характеру було важнішою річчю чим служба Господня й радість в Його приході. Важности Його другого приходу і радости, яка прийде для Його послідувачів, вони здається взагалі не добачували. Над сим вони більше застановлялися в загальний спосіб, і не зважали на се, що церква мала виконувати під час її побуту на землі по Його повороті. На майже всіх зібраннях в тім часі браття ставили питання більше, чим яке інше: “Як довго се буде, і коли ми будемо забрані до домів?” Сі факти ми наводимо тут яко попертя аргументів, які тут наступлять.

БЛУД

11 Чому Господь дозволив, щоби думка “піти до неба” взяла головне місце в уміслі так многих Його людей, если се не було найважнішою річчю? Не можна точно сказати, чому Господь дозволив на се, але ми знаємо, що Господь дозволяє людям уживати своєї вільної волі. Если хтось має самолюбну ціль у виразумінню правди слова Божого, тоді він може попасти в блуд. Ісус і апостоли робили натиск на важність любови до Бога, що значить несамолюбне посвячення Єгови; однак многі вважали, що найважнішою річчю є приготувати себе до неба радше чим показати свою любов до Бога. Вони впирались на теорії, що правда була дана тому, щоби люди могли приготувати себе до неба й там стрінути Господа й помагати Йому володіти світом. Тепер ми ясно бачимо, що таке заключення було дуже мильне, головню тому, що ум був звернений на добро сотворіння радше, чим на повне послушення великому Сотворителю.

12 Про се можна дальше питати: Чи помилка або мильне поняття робить ріжницю, если одиниця є щира й робить як найлучше вона знає? Чи се дотикає одиницю поважно? Так, се робить велике вражіння на одиницю. Щирість і чеснота в наслідуванні блуду не будє нікого. Се й не правда, що освячує. (Йоана 17:17) Наслідок такого мильного поняття, як наука про вироблення характеру яко стан перед забранням до неба, був той, що особа звертала більшу увагу на себе, і се спричиняло, що вона не застановлялась над важністю пізнання Божого заміру і не кермувалась після сього.

13 Під час періоду церкви представленого через Ілію було дві кляси, обидві котрі називали себе послідувачами Ісуса Христа, котрі розвинулися й об’явилися. Одна з тих кляс була головню порушена самолюбним бажанням піти до неба й помагати Господеві володіти вселенною, і ся то кляса розвинулась і з неї повстав “лукавий слуга”. Знов та друга кляса була більше покірна, котра кермувалась несамолюбним бажанням чинити волю Божу яка б вона не була, без ріжниці, чи вони розуміли її чи ні; і хотя й вони зрозуміли їх немічність виробити со-

вершений характер, і їх недостойність йти до неба; вони вірно трималися обітниці Господа і дальше служили Йому як найлучше вони могли. Коли Ісус прийшов до храму чинити суд, Він вибрав сю клясу яко свого спеціального слугу і назвав її “вірним і розумним слугою”. Та перша кляса, повисше згадана, ніколи не могла зрозуміти приходу Господа до Його храму і не могла бачити привилею служити Йому, котрий то привилей є даний покликаним до Його царства. Той повисше згаданий блуд мав много до чинення, що вони пішли мильною дорогою. Ті, що не оціняли себе високо, і котрі часто були знеохочені своєю упавшістю, рішилися служити Господеві помимо їх недосконалости, і сим показали їх любов до Бога і сих Господь признав у своїм приході до храму і до котрих Він сказав: “Ти був вірний в малих річах; тепер зроблю тебе управителем над многими річями”.

14 Обидві повисше згадані кляси під час періоду Іллі несли свідоцтво о другім приході Господа, але вони здається розминулися з тією точкою, що прихід Господа був в тій цілі, щоби забрати вірних до себе. Як тепер здається, то ясного виразуміння сієї справи не можна було мати, аж поки Господь не прийшов до храму. Ті, котрих Він знайшов вірними в своїм приході до храму Єгови, і котрі позістали надалше вірними, оціняли дорожочинні правди, які Бог відкрив своїм людям. Ті, будучи запрошені Господом увійти в Його радість, тепер знають, що радістю Господа Ісуса Христа є оправдати ім’я Його Отця. Отже для них оправдання ім’я Єгови є найважнішою справою, а царство – найбільшою доктриною, тому що те царство оправдає Його ім’я.

15 Вірна кляса, котру Господь запросив у свою радість у своїм приході до храму побачила, що вірні мають много роботи до виконання яко свідки для царства. Ті, що були самолюбні, не бачили їх привилею бути свідками для Господа й Його царства, і для того відмовилися бути послухними приказам Господнім в даванні свідоцтва. Про тих же, що Господь прийняв до свого храму, є написано: “Діти твої навчатиме сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми”. (Ісаї 54:13) Останок тепер зрозумів, що се пророцтво Ісаї сповнилось, і тому ніхто окрім дітей Божих не може розуміти й оціняти великих правд тепер відкритих. Се показує близьке споріднення останка до Господа Ісуса Христа й Єгови, і для них Писання є написані, щоб вони мали повне запевнення віри, що вони мають Господнє признання, і, если вони будуть дальше так чинити, будуть остаточно представлені перед присутністю Єгови.

ПРАВДИВЕ ЗНАЧІННЯ

16 Если ми виглядаємо приходу якоїсь особи, котру ми любимо, ми звичайно буваємо занепокоєні аж та особа прибуде, і коли вона прибуде, тоді ми всі є задоволені. Правдиве значіння Псалми 17:15 здається є, що вірна громада послідувачів Ісуса Христа ожидала на прихід Господа Ісуса і на приняття Ним вірних до себе. Коли Він явиться в хра-

мі Єгови і збере до себе вірних, і коли вони почують, зрозуміють і оцінять, що Господь є в своїм храмі й що вони зібрані до Нього, тоді вони будуть задоволені й будуть радуватися, виконуючи службу, яку Він приказав їм виконувати. Отже сю псалму можна пристосувати до приходу Господа Ісуса до храму Єгови й зібрання вірних до Нього. Таке вироблення пророцтва приносить много потіхи вірним і вельми побільшає їх надію, що вони ввійдуть у вічне життя й безсмертність. Вони знають, що вони мусять бути вірними й послухними приказам того, котрого Єгова поставив головою свого храму і чинячи се, вони будуть мати часть в оправданні ім'я Єгови й нагоду піти до неба. Яко попертя сього заключення, завважте се пророцтво й інші Писання, над якими будемо застосовлятися.

17 Після *Септуагінта* той текст, Псалма 17:15, є переложений так: “Що ж до мене, дай мені явитись праведним перед Тобою; дай мені насичатись славою Твою”. Завважте слова вжиті в сім тексті “слава” і “праведність”. Коли явилась слава Господня для Його очікуваних послідователів? Писання відповідає, коли Сион був зібраний й відбудований. “Коли Господь відбудує (Сион), явиться в славі своїй”. (Псалма 102:16) Відбудовання Сиона взяло місце коли, Єгова після Голови тієї організації, щоби Він зібрав вірних до себе. Маючи на увазі той самий час, апостол писав: Благаємо ж вас, браттє, ради приходу Господа нашого Ісуса Христа і ради нашого збору до Него”. (2 Солунян 2:1) Без найменшого сумніву сей останній текст відноситься до приходу Господа до храму, і зібрання вірних до храму, в котрім то часі “лукавий слуга” кляса явиться. *Вартова Башта*, 15 лютого, 1927 року, англійське видання.

18 Давид, писатель сімнадцятої Псалми, представляє бесідника в теперішнім часі, себто, правдивих послідователів Ісуса Христа, котрі становлять останок. Слова після *Септуагінта* звучать: “Дай мені явитись праведним перед тобою”. Отже бесідник мусить в той особистий час, до котрого відноситься те пророцтво, стояти праведним перед Господом, і коли ж се возьме місце? Писання відповідають, що се возьме місце, коли Господь постарється і дасть вірним ризи справедливості в часі явлення Його в храмі. “Велико радуватись буду Господом, звеселиться душа моя Богом моїм; він бо зодягнув мене в одєжу спасення, ризою справедливості обгорнув мене; мов на жениха вложив вінець, мов княгиню, прибрав окрасами”. (Ісаї 61:10) В той то час останок побачив присутність Господа з Його (послідователями). Тоді декотрі вірні увійшли в радість Господню й вельми радувалися! Не скорше аж вони отримали ризи справедливості в Його приході до храму, вони могли явитись праведні перед Ним. Тепер, будши в храмі, вони є задоволені, тому, що вони мають запевнення, що Господь зібрав їх до себе і если вони будуть дальше вірними, вони щедро увійдуть у царство Його.

ЙОГО ЛИЦЕ

19 Сей текст, над котрим тепер застановляємося, після *Уповажненої Версії*, звучить: “А я в праведності дивитимусь на лице твоє”. Після *Роттердама*, ся часть тексту звучить: “Дай мені видіння твого лица”. Се є важне мати властиве вироблення слова “лице” як се воно ужите тут. Про се слово “лице” *Стронг* говорить, що в єврейській мові те слово “є ужите в ріжнім відношенні, як буквально так і символічно”. Між іншими те слово вживається як “присутність”. Коли ми кажемо, що “я говорив до чоловіка лице в лице”, то під сим ми розуміємо, що та друга особа була присутна. Се було в храмі, що останок вперше побачив присутність Господа з Його послідователями, хотя й вони не бачили Його природними очима.

20 В гармонії з *Роттердамовим* перекладом сього тексту, останок дістав “видіння Його лица”, тому що вони побачили Його присутність з помазаниками. В подібний спосіб те слово “лице” ужите в Діях ап. 3:19, після *Роттердама*, де є сказано, що “прийде час покріплення від лица Господнього”. Знов є написано про ізраїльтянів у часі установлення закон-угоди при горі Синай: “Лицем до лица промовляв Господь до вас на горі із середини полом'я.” (5 Мойсея 5:4) Ізраїльтяни не бачили натуральними очима лица Єгови, тому що написано “ніхто не бачив з людей, ані бачити не може” Його лица своїми природними очима. (1 Тимотея 6:16) В дійсності ізраїльтяни зрозуміли Господню присутність і чули вість від Нього. Про той самий случай є написано: “Устами до уст розмовляю ним, не у видінню, і не в загадках, а образ Господній бачить він. Як же не боялись ви говорити проти Мойсея, проти слуги мого?” – 4 Мойсея 12:8

21 Після сього й інших текстів, то нема доказу, щоби Мойсей бачив своїми натуральними очима лице Єгови коли Бог промовляв до нього “устами до уст”. Мойсей знав про присутність Єгови “і образ Господній бачив він”. То саме єврейське слово “образ” є переложене на “подобіє” в Псалмі 17:15 *А. В.* Мойсей був одинокий чоловік, котрому Єгова дав велику честь розмовляти з Ним “лице в лице”. – 2 Мойсея 33:11

22 Мойсей, будучи типом Христа, часом у тім типі включав останок яко членів тіла Христового. Отже як здається, то між сими Писаннями є пряма звязь відносно того, що Бог говорив з Мойсейом лицем до лица і як вірний останок бачить лице, або присутність Господню по тім, як він був одягнений в ризи справедливості в храмі. Се показує споріднення між Господом а клясою храму, котра то близька звязь не була спостережена, аж Господь прийшов до храму, зібрав вірних і научив їх; і тоді вони стали задоволені. Сумніви були усунені, а місто сумніву прийшло повне запевнення; і від тоді радість наповнила серця кожного з останка й вони радувалися співаючи в честь Господа.

“ПРОБУДЖЕННЯ”

23 Тому що в *Уноважненій, Верії* сказано “пробудившись, образом твоїм”, сю псалму пристосовано до воскресення. Обидва, як *Септуагінт* так і *Ротердам*, полишили слово “пробудившись”, що неначе заперечує пристосовування сього тексту до тих, що були в гробах і пробуджені з мертвих. Святе Писання не дуже часто пристосовує те слово “пробудившись” до тих, що в гробі, але частіше до тих, що знаходяться в ласці Господній тішуться до певної міри життям, однак котрі є неактивні й потребують пробудження. Єгова через свого пророка каже: “Устань, устань, і в силу твою одягнись, Сионе! Одягнись в одязі величності твоєї, Єрусалиме, ти, городе святий! Бо необрізаний, нечистий у тебе ніхто тепер не ввійде”. (Ісаї 52:1) Без сумніву, сей текст відноситься до членів Божої організації у приході Христа до храму й коли Сион буде відбудований, в котрім то часі вони отримають прекрасні одязі. В той то час Господь покрив своїх вірних ризами справедливості й одягнув їх в одязі спасення, через що їх можна пізнати як членів Єгової організації.

24 Павло знайшов послідователів Христа в Ефесі байдужними до їх привилеїв, і до них він писав: “Устань, сонний, і воскресни з мертвих, то й освітить тебе Христос”. (Ефесян 5:14) Без сумніву, се є наведення повисших слів з пророцтва Ісаї й були ужиті для пробудження Ефесян, щоб вони виконували їх задачі й зобов'язання. Господніх людей треба часто порушувати до більшої ревності й активності.

25 В гармонії з сим Господь сказав приповідь о дівцях, котра відноситься до часу Його приходу до храму. Сі дівці виглядали й чекали на прихід Господа, Жениха, але після приповіді, вони задрімали й поснули. “Як же жених барився, задрімали всі, та й поснули. Опівночі ж постав крик: Ось жених іде; виходьте назустріч йому!” (Маттея 25:5,6) Декотрі сторожі заснули, себто, лягли спочивати, під час, коли інші задрімали, тому що се було тяжко чувати; але коли вони довідалися, що Господь прийшов до свого храму, тоді постав крик, щоб вони вставали й йшли на зустріч Господеві. (*Вартова Башта*, 1923 рік, сторінка 295, *англ. видання*) Коли сі вірні пробудилися і зрозуміли, що Господь Ісус прийшов до храму, і що вони були зібрані до Нього в храмі і мали привилей бути співучасниками в оправданню ім'я Єгови, тоді вони наситились і даліше насичаються виконуючи все те, що Голова храму приказує їм виконувати, зрозумівши, що вони мусять бути вірними аж до смерті, jeśli вони хотять отримати вінець життя. ((*Откриття* 2:10) Се для користи членів храму ті Писання були головно дані, щоби тепер, в часі великої неволі перед Армагедоном, вони могли все мати перед собою доказ, котрий би дав їм повне запевнення віри і надії цілковитої перемоги через Христа.

“НАЗУСТРІЧ ГОСПОДЕВІ”

26 Завважте сей важний факт, що Писання гово-

рять много про прихід Господа Ісуса Христа, але дуже мало про се, що вірні підуть до неба. Апостоли зробили натиск на прихід Господа яко на факт великої хвилі. В часі Його вознесення на небо, ангели з неба прийшли й сказали до учеників: “Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви його, сходячого на небо”. (Дії ап. 1:11) Потім апостоли щиро й пильно виглядали приходу Христа й радили се робити їх браттям.

27 Слідуючі тексти пояснюють сю точку: “І ждати Сина Його з небес”. (1 Солунян 1:10) Ісус пояснив своїм ученикам який буде доказ Його приходу. (Маттея 24:3–14) “Дожидаючись одкриття Господа нашого Ісуса Христа”. (1 Коринтян 1:7) “А потім Христові у приході Його”. (1 Коринтян 15:23) “Яка бо нам надія, або радість, або вінець похвали? Чи й не ви ж перед Господом нашим Ісусом Христом у приході Його?” (1 Солунян 2:19) “Щоб утвердити серця ваші непорочні в святості перед Богом, Отцем нашим у прихід Господа нашого Ісуса Христа з усіма святими його”. (1 Солунян 3:13) “Сам же Бог упокою нехай освятить вас зовсім, і ввесь ваш дух, і душа, і тіло нехай збережеться непорочно у прихід Господа нашого Ісуса Христа”. (1 Солунян 5:23) Се правда, що Писання запевняють вірним, що нетлінне й непорочне наслідде очікує їх в небі, але сі тексти не кажуть, що вірні підуть до неба на стрічу Господеві. – 1 Петра 1:4–11

“ПІДХОПЛЕНІ НА ВОЗДУХ”

28 Богодухновений апостол писав, що “ми, котрі зостанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух!” Чи сей текст не значить, що останок піде до неба стрінуги Господа? Ні; противно, сей текст каже, що ті, що лишуться, очевидно значить останок, “стрінуги Господа у повітрі”. Що ж тоді значать слова “у повітрі”? Слова “повітря” і “вітер” в декотрих текстах є ужиті щоби передати ту саму думку. Товмачі дають найлучше пояснення, яке вони можуть, але коли Писання дадуть пояснення тоді воно полагодує всякий спір. Слова Господа Ісуса показують правдиве значіння слів “повітря” й “вітер”. Промовляючи до Никодима Ісус сказав: Дух, де хоче, дише, й голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа”. – Йоана 3:8

29 Вітер або повітря є невидиме для людського ока, однак вітер має силу й є проникаючим. Так і той, що родиться од духа або знаходиться в духовім світі, є невидимий для людського ока, однак є проникаючим через сотворіння котрі є в близькім спорідненню Господа. Останок під час його побуту на землі є в тілі; і коли вони є зібрані Господом до Нього в храм, то не організм тіла є зібраний, а сотворіння, котрі тепер мають організм з тіла; і природні очі того організму не можуть бачити того, що є дух, але ті, що належать до останка, можуть розуміти духові річі. (1 Коринтян 2:10) Много є доказів, що помазаний останок є зібраний до храму Господнього. Як же вони знають, що вони є там? Тому що вони мають

свідчення духа, і попертя Писання як і фактів. Сей факт, що вони є зібрані до храму й навчені Богом, як се Писання заявляють, є достаточним доказом, що вони є з Господом “у повітрі”, себто, в стані, у котрім неможливо для натурального ока бачити те, що є присутнє. Если вони є в храмі з Господом, тоді без найменшого сумніву вони є з Господом, і Він є невидимий для їх натурального ока; отже слова “підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух” цілковито описують стан.

ПОРЯДОК ВОСКРЕСЕННЯ

30 В слідуючих текстах апостол застановляється над воскресенням. Порядок воскресення й відбудовання є такий, як се показано словами апостола: (1) пробудження вірних з мертвих, і (2) зібрання живого останка в Сион, і се возьме місце, коли Господь явиться в храмі Єгови. Апостол каже: “Бо коли віруємо, що Христос умер і воскрес, так Бог і тих, що послухали в Ісусі, приведе з Ним. Се бо вам глаголемо словом Господнім, що ми, котрі зостанемось живими до приходу Господнього, не попередимо тих, що впокоїлись. Сам бо Господь з повелінням, з голосом архангельським і з трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух, і так завсіди з Господом будемо”. – 1 Солунян 4:14–17

31 Через кільканадцять років сей текст спричиняв много замішання між декотрими; і розуміється, він не міг бути ясний аж до Богом назначеного часу. В одним з перекладів читаємо: “Тим, що самий Господь зійде з неба з повелінням, з голосом архангельським, з трубою Божою; і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемось живі, в той самий час з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві у воздух; і так з Господом завсігди будемо”. (1 Солунян 4:16,17 *Діаглот*) Та трудність виринула тому, що в *Діаглоті* знаходяться слова “в той самий час”, з чого суперечка повсталала, що воскресення тих, що з гробами, і переміна тих, що живуть на землі, мусить взяти місце в той самий час; і позаяк здавалось, що декотрі вірні ще знаходяться на землі, то се доказувало, що вірні мертві ще не воскресли. Однак се не то, що *Діаглот* говорить. Слова “в той самий час з ними” означають, що в протязі певного часу, а не в двадцять чотири годиннім дні, ані навіть в однім році, і напевно, що не в одній хвилині. Коли зрозуміти, то можна бачити, що слова “в той самий час з ними” – се період часу, почавши від 1914 року аж до Армагедону. Се те саме, що “день Єгови”, і в сім то самім часі вірні мертві воскресли і вірний останок перемініється.

32 Повисший текст з конечности мусить бути в точній гармонії з слідуючими словами апостола: “Ось тайну вам гдаголю: Всі не впокоїмось, всі ж перемінімось. У хвилину, у миг ока, за останньою трубою–бо затрубить, і мертві повстають нетлінними, і ми поперемініємось”. (1 Коринтян 25:51,52) Завважте, що сей текст і також 1 Солунян 4:16,17

уживають слово “Божа труба” і “останна труба” і також “веління” і “архангельський голос”. Над си-ми словами мусимо застановлятися разом. “Труба” означає, що виконання Божої влади бере місце. Се значить, що Цар зачав своє царювання; і Ісус Христос зачав царювати в 1914 році, коли Єгова післяв його царювати. (2 Царів 11:1–14; Псалма 47:5; 98:6; 110:2) Трублення в трубу також указує на час радості, тому що Цар прийшов; і в сім случаю прийшов великий Оправдатель Єгового ім’я, оправдання котрого є радістю для Господа Ісуса Христа, і в ту радість Він запрошує своїх вірних послідувателів. (3 Мойсея 23:24; 2 Паралипоменон 15:12–14; Маттея 25:21) Трублення в трубу також означає війну, битву й перемогу. З приходом Господа се означувало війну проти Сатани й його організації, велику битву й цілковиту перемогу для Христа. (4 Мойсея 31:1–6; 2 Паралипоменон 13:12–16; Йоїла 2:1; Одкриття 19:11–20) Се – труба Бога Єгови, тому що вона трубить за дозволенням Єгови.

33 Чому вона мала б називатися “останньою трубою?” Вона називається так тому, що вона проголошує початок царювання Христа Ісуса, земного правильного Володаря, котрий має “власть” царювати і котрий буде царювати по віки, і що вже ніколи ніякий цар не буде обнимати уряду, і тому не буде причини трубити в трубу. Ніколи вже не треба буде оправдувати ім’я Єгови, і ніколи не буде більше війни ані перемоги, тому що сказано, що се буде остання війна, й справедливість буде на віки існувати під Богом і Христом. Труба Божа, котра є остання труба, зачала трубити, коли Ісус зачав своє царювання в 1914 році, і мусить трубити, аж організація Сатани буде знищена, ім’я Єгови оправдане, і цілковита перемога буде дана Ісусу Христу в битві великого дня Бога Вседержителя. В сім то періоді часу, отже “в той самий час”, воскресення мертвих і зібрання вірного останка до храму в Сионі возьме місце.

34 Если вірні святі, що повмирали, й вірні на землі, що живуть, перемініються в ту саму хвилину, як се дехто твердить, тоді воскресення мертвих не може попередити переміні живих; але коли ми зрозуміємо, що слова “в той самий час з ними” в дійсности означають “день Єгови”, котрий зачався в 1914 році, і буде продовжатися аж до закінчення Армагедону, тоді справа цілковито ясна і ці тексти є в гармонії, як вони й повинні бути.

35 Текст у святому Писанні каже, що “Христос зійде з неба з архангельським голосом”, що значить, що Він прийде як головний ангел або посланець Єгови, котрий то уряд Ісус Христос займає. Він приходить з “велінням”, що значить з уповажненим приказом. Будучи висланий яко земний правильний володар, котрому припоручена всяка сила в небі й на землі, Ісус Христос дає тепер прикази яко маючий повну власть. Те веління і трублення труби взяло місце в той самий час. Труба Божа, згадана в повисшій тексті, не є та сама, що “сім труб” згаданих в Одкриттю 8:6, ні сім ангелів, що мали сім труб – се

ангели Господа Ісуса в храмі, котрі післані Ним з дом і були пробуджені і знають про Його присутність у храмі, і тому сі вірні мають духове видіння Його подіб'я, Його лица або образу, так як Мойсей бачив Єгови, коли він говорив до Нього при горі Синай. – 4 Мойсея 12:8.

ПРИСТОСУВАННЯ

36 Факти як і Писання показують, що Ісус Христос появився в храмі щоб відбудувати Сион в 1918 році, і в котрім то часі труба Єгови зачала трубити. Порядок у відбудованні Сиона, після Писання, є такий: Найперше воскресення мертвих в Христі, котрі стались частю Сиона, головної організації Єгови. Тоді, під час того періоду, т. є., в “день Єгови”, “живі котрі остануться, будуть з той самий час (т. є., протягом того часу) підхоплені з ними (цілковито відділені від ворожої організації і зібрані до Сиону в хмарі т. є., в присутності Христа) на стрічу Господеві в воздусі” (себто, в Його присутності, що є невидиме для їх натурального ока); і так ми будемо всегда з Господом”. (*Діаглот*) В такім порядку Сион, головна організація була відбудована, й Господь явився в своїй славі й останок явився праведний перед Ним в праведності, і вони “насищаються Його славою” й є всегда з Господом. Переміна з людського до духового організму вірного останка возьме місце по їх зібранню до храму, і та переміна буде “в хвилину, у миг ока”. Однак если вони будуть постійно вірні й надаліше, то вони всегда будуть з Господом від часу їх зібрання до храму.

37 На сю стрічу з Господом апостол робив натиск, коли він писав: “На останок готовиться мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тільки мені, та і всім, хто полюбив явлення Його”. (2 Тимотея 4:8) Очевидно, що се було в часі зібрання вірних до храму, що Господь приписав таким вінець згаданий тут апостолом. Сей вінець є приписаний їм нім вони підуть до неба, тому що Ісус сказав до сих вірних: “Держи, що маєш, щоби ніхто не взяв вінця твого”. (Одкриття 3:11) Той вінець є приписаний для тих, що люблять явлення Господа Ісуса Христа. Вони указують їх любов через радісне послушенство Горподеві, й вони не задля самолюбства посвячуються на службу Його. Если вони будуть вірні аж до смерті, вони отримають велику нагороду – безсмертність. (Одкриття 2:8–11) (Гляди *Світло*, книжка 1, сторінка 21, *англійська*) Вірні помазанники (представлені через церкву в Смирні), отримають велику нагороду–безсмертність, і се вони отримають потім, як вони “стрінуть Господа у воздусі”, т. є. в храмі, і потім, як вони докажуть вірність у виконанні задачею приписаних їм Господом. (Маттея 24:14) Нема найменшого сумніву, що апостол відносився до вірного останка на землі коли він писав: “Благаємо ж вас, браттє, ради приходу Господа нашого Ісуса Христа і ради нашого збору до Него” (2 Солунян 2:1), котре то зібрання буде до храму. Будучи так зібрані, вони “стрінуть Господа у воздусі”, себто, в стані, котрого не можна проникнути натуральними очима. Если вони є зібрані до храму, тоді вони напевно є з Госпо-

38 Сімнадцятя псалма се пророцтво написане Давидом, котре відноситься й сповняється на тих, що в Христі, котрі становлять часть слуги Єгови. Давид був сильно притіснений своїми ворогами, котрі велими знеславили ім'я Боже. Його вороги злобно оскаржували Давида й шукали його життя, і він кликав до Бога, щоб Він вислухав справу, заявляючи свою власну щирість в сій петиції до Всевишнього. “Вислухай, Господи, правду, почуй голосінне моє; почуй молитву мою з уст нелживих”. – Псалма 17:1

39 В 1914 р році ті, що відповіли на поклик до царства, надіялись установаження царства й самі бути забрані до неба; але в сім вони були розчаровані. Кілька років пізніше великий клопіт прийшов на них. Від 1917 року до 1918 року сі вірні були мильно оскаржені й зражені через фальшивих братів й жорстоко переслідувані через їх ворогів. Однак вони рішились бути вірними Єгові й Цареві, і вони кликали до Господа о поміч і визволення, впираючись на свою власну щирість, щоби Господь вислухав правду в тій справі. Ся псалма була одна з пророцтв написана наперед для їх потіхи й надії. Маючи се на ввазі, тепер завважмо слова псалми.

40 Бесідник просив, щоби його суд або вирок прийшов від Господа а не від його ворогів. “Від лица твого нехай вийде правда моя; очі твої нехай споглянуть на правоту”. (Псалма 17:2) Если вони отримають присуд від справедливого Судді, то вони будуть знати, що Він добрий. Ся часть пророцтва сповнилась десь в часі приходу Господа Ісуса Христа до храму чинити суд, хотя й вірні не знали ані не оцінили сього факту в той час. Ті, що були вірні Господеві знали їх власний стан серця і з довірєм вповали на Нього.

41 Даліше з тій молитві проситься, щоби розглянути напрям, який діти Божі взяли до того часу, і розглянувши, нічого не знайдено, що б указувало на невірність або добровільне переступлення Господніх заповідей: “Ти випробував серце моє, вислідив мене вночі; ти переглянув – і це знайшов нічого; думки мої не розходяться з устами моїми”. (Псалма 17:3) Тут засилаючий просьбу висказав свою постанову затримати свою невинність до Бога Єгови без взгляду, що інші можуть робити. Тут нам пригадуються слова Йова, котрі він висказав в часі великої неволі: “Хоть він уб'є мене, та я не перестану надіятись”. (*Англійський переклад*)

42 Сі вірні не дбають про признання людей, вони не поважають людські лица, але беруть слова, котрі виходять від Господа за свого провідника, і даліше постійно тримаються Господнього слова. Для того вони моляться: “В ділах людських по слову уст твоїх, я сохранив себе від дороги гнобителя. Держи ша-

ти мої на дорогах твоїх, щоб не спотикнулись ноги мої". (Псалма 17:4,5) Вірні сильно стояли в Господі й в потузі сили Його, очікуючи й надіючись на визволення.

43 Коли поглянути на обставини Божих вірних людей від 1918 року, то як відповідні є слова тих, що молилися: "До тебе взиваю, бо ти вислухаєш мене, о Боже; нахили ухо твоє до мене, почуй слова мої. Яви дивну милість твою, ти бо спасеш правицею твоєю від противників уповаючих на тебе. Сохрани мене, як зіницю ока; в тіні крил твоїх стережи мене від безбожників нападаючих на мене, від ворогів душі моєї, що кругом обступили мене. Серце їх в товщі їх сховалось, устами своїми згорда промовляють. Де не ступиш, всюди нас обступили; витріщили очі свої на нас, щоб повалити нас на землю. Вони, як лев той, що добичі шукає, і як левчук, що в закутку притаївся. Встань, Господи, попереди їх, кинь їх на землю! Спаси душу мою від нечестивого мечем твоїм, від людей рукою твоєю, Господи, від людей світа сього. Доля їх у сьому життю, черево їх ти скарбом твоїм сповняєш: сини їх ситі, а наддостаток свій лишать дітям своїм". – Псалма 17:6–34

44 Псалміста, представляючи вірних Божих дітей, скінчивши свою молитву відносно ворога, тоді висказує свою постанову бути вірним Господеві у службі, висказуючи своє задоволення й признання Господне і тоді каже: "В праведності оглядатиму лице твоє, буду задоволений видінням твоїм, коли пробуджусь". (Псалма 17:45, *Роттердам*) "Дай мені нашішатись відкритою твоєю славою". – *Септуагінт*

45 Отже останній верш тієї псалми здається не відноситься до задоволення й радости, яка прийде для всіх тих, що будуть мати участь у першому воскресенню, але відноситься до стрітення вірними Господа в храмі і тоді вони пізнають, що вони мають признання від Господа. Ось так вони явилися праведні перед Ним, отримавши ризи справедливості й одежу спасення; а се є доказом признання. Таке повне запевнення приносить їм велике задоволення, і словами псалміста вони восклицують: "Ми – задоволені". Се відноситься до того самого часу, коли Ісус Христос сказав до тих, що доказали їх невинність аж до часу екзамінації й суду в храмі: "Рече ж до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був сси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радости пана твого". (Маттея 25:21) Всі ті, що ввійшли в радість Господню є напевно задоволені; інакше вони не могли радуватися. Сі тепер знають волю Божу відносно них, і, з ласки Господньої, радісно стараються виконувати її.

46 Слова, які зараз наступають потім, і котрі знаходяться в вісімнадцятій псалмі, показують того самого слугу клясу, що він вельми радується, дові-

давшись, що Єгова є його скелею, прибіжищем і визволенням, і тому з радости серця, співає: "Люблю тебе, Єгово, сило моя!" Любити Єгову значить радісно виконувати Його заповіді й бути цілковито посвяченим Йому. Будучи в храмі й навчені Богом, вони знають, що вони є Його діти й члени Його організації, і вони мають великий мир і задоволення. Вони пробудилися до їх привилею, а головню до великого привилею бути свідками Єгови й мати часть в оправданні Його святого імені, і се приносить їм велике задоволення і радість. "Радість Господа" Ісуса Христа се оправдання ім'я Його Отця; і коли Він запросив своїх вірних, зібраних, до Нього, увійти в ту радість, тоді прийшло задоволення, і се становить сповнення пророчих слів псалми.

47 Пісня, число сто тринадцять в нашій співанику не є в гармонії з правдою й ті, що посвячені Єгови, не можуть співати її або повторяти щиро. Ті що знаходяться в храмі з Господом, є задоволені тепер привилею співати про Його чесноти, як се Він приказав. Вони не плачуть ані не моляться, щоби вони повмирили через пірвання кайданів тіла і були забрані зараз до неба і що лише з таких річей вони будуть задоволені. Вони пізнали, що Жених прийшов, той великий Оправдатель Єгового ім'я, і з Ним вони радуються, як се приказав Єгова: "І скажете тоді: Славте Господа, призывайте ім'я Його, розповідайте між народами про діла Його; напоминайте, що ім'я Його велике! Співайте Господеві, бо Він учинив велике, – нехай дізнаються про се по всій землі! Радуся і веселися, осадничко Сионська, бо величний серед тебе Святий Ізраїлів. (Ісаї 12:4–6) Для сих вірних час не існує більше. (Одкриття 10:6; *Світло*, книжка 1, сторінка 178, *англійська*) Вони є з Господом, чи то в тілі або в душі, і насичені виконуючи Його волю, бачучи наперед цілковите оправдання святого ім'я Єгови.

48 Ся сімнадцята псалма, після святого Писання, була написана наперед для запевнення й потіхи останка, й властиве виrozumіння її приносить ще більше запевнення, що останок є безпечний в руці Єгови й є Його вибраними. Члени "Лаодокиї" мають блаженний привилей в сповненні й досвідченні молитви їх брата Павла: "Щоб утішились серця їх, з'єднавшись у любові і на всяке багатство повної певності розуму на познання тайни Бога і Отця і Христа, в котрому всі скарби премудрости і розуму заховані". (Колосян 2:2,3) Сі вірні не є більше незадоволені, або в сумніві, шукаючи дороги до виходу. Вони знають дім їх Господа й організацію їх Отця, і, будучи задоволені й в присутности Господа Ісуса Христа в храмі, вони радісно співають про хвалення Всевишнього, тому що "все в храмі Його – все говорять: Величчє!" – Пс. 29:9

"Зберіть мені праведних моїх, що над жертвою прийняли завіт мій. І небеса звіщають справедливість Його; Бог бо сам суддя". Псалма 50:5,6

НАДІЯ ДЕРЕВА

(Переложено з англійської Вартової Башти з 1 лютого, 1934 року)

“Дереву є хоч надія, що воно й зрубане, знов одродиться, й пагонці з його одростати не перестануть. Та хоч його корінь в землі й перетрухне й пень його замре в поросі, але як тільки почує воду, воно пустить паростки й поросте галуззєм, наче б новопосаджене”. – Йова 14:7–9

ЄГОВА є жерелом життя. Сієї вічної правди всі сотворіння, що живуть, мусять навчитися. Отже всі мусять пізнати, що Єгова – Всемогучий Бог, і окрім Нього нема іншого. Єгова поклав своє велике ім'я на своїм любім сині і зробив Його своїм Оправдателем; і тепер Він каже до людей землі: “На ім'я Його вповатимуть народи”. Ті, що прийшли до розуміння Божого ласкавого заміру зглядом чоловіка радуються пізнати, що нема іншого ім'я під небом, через котре життя могло б прийти для членів з роду людського а лише від Його любого сина, о котре то розпорядження Бог постарався.

2 Єгова велів написати свої пророцтва, щоби люди щирого бажання могли бачити в сім часі, що Всевишній замірив дати життя тим з роду людського, що люблять і служать Йому. Повисше наведені слова, записані в книжці Йова, є пророчі й відносяться до упадку людства, його назирателя, і до ласкавої провізії Єгови для повернення упавшого чоловіка, щоб він міг знову жити.

3 Йов був чоловік широких досвідчень, і без сумніву мав переходити через ліса, що росли на берегах. Кедрове дерево представляло живі сотворіння, і будучи все-зеленим, символічно представляло, що Боже сотворіння, чоловік, може отримати вічне життя; і ся правда відноситься до всіх сотворінь, що живуть і слухають Єгову. Без сумніву Йов мав приглядатись особливостям кедрового дерева, котре серед певних обставин могло випродувати нове дерево із мертвого пня. Если так, то він бачив кедрове дерево, що колись стояло й підносило свої все-зелені рам'я до неба, і пізніше його листя спадало на землю, а само воно було стяте й згнило, і лишень пень лишився, котрий виглядав цілковито мертвий. Коріння того дерева постарілись в землі і здавалось, що нічого не лишилось щоб указувало на життя того дерева. Другий раз коли він одвідав сього старого пня він бачив, що ніжний паросток простягнувся до води і пив той життя-даючий й життя-підтримуючий плин, і тепер нове дерево зачало рости замість того, що лежало мертвим. Рік за роком він бачив, що те нове дерево виростало, його все-зелені галуззя стирчали до гори виражаючи свою вдячність тому, хто постарався о воду і дав йому життя. Коли те нове дерево виростало велике, можливо, що Йов сидів під ним і прислухувався, як птиці щебетали й галуззя його співали в честь Дателя всякого доброго й звершеного дару. Тоді Господь Бог порушив ум Йова писати, і він пророчо писав: “Дереву є хоч надія, що воно й зрублене знов одродиться, й пагонці з його одростати не перестануть; та хоч його корінь в

землі й перетрухне й пень його замре в поросі, але, як тільки почує воду, воно пустить паростки й поросте галуззєм, наче б новопосаджене”. (Йова 14:79) Сє пророцтво є вираз Єгового заміру дати життя послухним з роду людського, так як Він спричинив, що нове дерево виростало із кореня старого пня. Бог виконує в ясний і простий хотяй таємний спосіб свої чудові діла й відкриває їх тим, що люблять Його.

ВЕЛИКЕ ДЕРЕВО

4 Одного разу, більше чим 2,500 років тому назад, Єгова дав чоловікові сон, котрий, як ми можемо тепер бачити, відноситься до тієї самої річі, про котру Йов писав пророчо відносно дерева. Навуходонозор був тоді головою третьої світової держави, отже був царем над усіма народами, людьми й язиками, що жили на землі. Бог покарав невірний народ Ізраїля через се, що Він дозволив вавилонському цареві побідити ізраїльтянів у війні й забрати останок в неволю. Між сими заграничними в вавилонську неволю був вірний Даниїл. Се сталося одинадцять років перед остаточним знищенням Єрусалиму через вавилонського царя. Даниїл, котрий тепер був у службі царя за приказом царя, був пошанований царем, і без сумніву, Господь постарався, що він виконав пророчий образ, котрий Бог велів записати і котрий відноситься до упадку й відродження роду людського.

5 В попереднім случаю Даниїл, за просьбою Навуходонозора розказав і пояснив йому його дивний сон. Задля цієї причини Навуходонозор вірив, що Даниїл був слугою Святого Бога. (Даниїла 2: 1–45) Та Навуходонозор мав ще інший сон, і знов чарівники вавилонські не могли пояснити того сна цареві, і знову цар велів покликати Даниїла перед себе. Тоді Навуходонозор розказав Даниїлові свій сон про велике дерево в сих словах; “Я бачив – от посеред землі дерево дуже високе. Здорове було те дерево й міцне, а вершина його досягала до неба, й було його видко до країв усієї землі. Лист на ньому прегарний, і овочів на ньому рясно, а поживи на ньому стало б усім; під ним знаходили холод польові звірі, на гіллі його гніздилися піднебесні птиці, і з нього живилось усяке тіло. І бачив я в видивах моєї голови на мойому ліжку – аж се зійшов із неба Невсипущий і Святий (ангел). І кликнув він голосно й промовив: Зрубайте се дерево, пообрубуйте його гілля, обтрусіть листє з нього й порозкидайте овочі його; нехай повтікають звірі з під нього й птиці з його гілля; але головного його кореня полишіть в

(Продовження на сторіні 66)